

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719010187
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719010187.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaných Y. T., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., Y. XXXX/XX, L. Q., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom U. č. XXX, A. T., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., Y. XXXX/XX a Q. T., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., Y. XXXX/XX, pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica proti uzneseniu Okresného súdu Skalica zo dňa 21.10.2020 sp. zn. 6T/62/2019, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9.12.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením zo dňa 21.10.2020 Okresný súd Skalica (ďalej aj len ako „okresný súd“) pod sp. zn. 6T/62/2019 rozhodol takto:

„Podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku súd trestnú vec obžalovaných Y. T., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., Y. XXXX/XX pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona (v bode 1) a prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v bode 2), L. Q., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom U. č. XXX pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2), A. T., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., Y. XXXX/XX pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v bode 2) a Q. T., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L., Y. XXXX/XX pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v bode 2), ktorých sa dopustili tak, že
1/ Y. T.

najmenej od 20:01 hod. dňa 11.10.2018 do dňa 25.11.2018 z doposiaľ neznámeho miesta z telefónneho čísla XXXX XXX XXX posielal viaceré SMS správy Y. Q., nar. XX.XX.XXXX, trv. byt. L. XXXX/XX, L., ktorých obsahom boli slovné vyhrážky ako „Uz si prekročil svoje hranice teraz pros Boha na kolenachj“, „Vy tupé svine on Vam to niekto ukaze ze treba dodrziavtazakony aj na toho buzeranta sa tesia“, „Pekny zivot Vam skon...“, nachystas malého L. o 17 hod. a odovzdas ho matke tak jak rozhodol sud!!! Ak tak nebude chran ta Boh ona ta ta frajerina prejde“, „Malý L. nie je tvoj majetok uz sa ti odratava cas...Vy tupé svine“, čím vzbudil u Y. Q. obavu o život a zdravie jeho ako aj jeho rodiny, následne dňa 25.11.2018 v čase o 11:56 hod. a 12:19 hod. z doposiaľ neznámeho miesta z telefónneho čísla XXXX XXX XXX opäť poslal SMS správy Y. Q. v znení „Jak dnes nebude maly L. po 17. hod u mna doma spolu s " a „ Spolu s matkou tak jak určil sud ani ti nebudem pisat ak to tak nespravis...“, ktoré správy boli spôsobilé a aj vzbudili u Y. Q. obavy o život a zdravie jeho ako aj o život a zdravie jeho rodiny,

2/ Y. T., L. Q., A. T. a Q. T.

po predchádzajúcich vyhrážkach zo strany Y. T. dňa 25.11.2018 v čase asi o 19:05 hod. vo U., L. Q. ako matka mal. S.H., nar. XX.XX.XXXX, ktorá v tom čase mala právo a povinnosť vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého S.H., nar. XX.XX.XXXX podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoP/35/2018-533 zo dňa 13.06.2018, vbehla popod zatvárajúcu sa bránu do garáže, ktorá je súčasťou rodinného domu so súpisným č. XXX, ktorého vlastníkom je Ing. U. Q., nar. XX.XX.XXXX, trv. byt. L. č. XX, L., bez súhlasu a povolenia vlastníka alebo nájomcu - manžela Y. Q. do tejto garáže, kde medzi L. Q. a Y. Q. vznikol konflikt, v dôsledku ktorého po chvíli do vnútorných priestorov tejto garáže, taktiež bez súhlasu a povolenia vlastníka alebo nájomcu, pribehli Y. T. so A. T., kde Y. T. pristúpil k Y. Q., ktorého od dcéry odsotil a fyzicky ho držal v rohu garáže, kde počas toho L. Q. a A. T. mal. S.H., nar. XX.XX.XXXX zobrali z tam zaparkovaného vozidla a preložila do svojho vozidla pristaveného na ulici, kde po naložení maloletého do vozidla, vybehol na ulicu pred garáž rodinného domu Y. Q., ktorého držali Y. T. a A. T., kde ho Y. T. zvalil na zem a priľahol, pričom A. T. taktiež Y. Q. držala na zemi a Q. T. ho opakovane najmenej tri razy päťou udrela do oblasti rozkroku, pričom poškodenému Y. Q. boli konaním Y. T., A. T. a Q. T. spôsobené zranenia, a to odrenina v oblasti tváre vpravo, odrenina pravého lakťa, pomliaždenie krku na pravej strane s odreninou a pomliaždenie pravého stehna s dobou liečenia cca 7 dní, počas ktorých nebol žiadnym spôsobom obmedzený v obvyklom spôsobe života,

p o s t u p u j e Okresnému úradu Senica, pracovisko Skalica, odbor všeobecnej a vnútornej správy, nakoľko zistil, že nejde o trestný čin, ale žalované skutky by mal tento orgán prejednať ako priestupok.“ Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia upozornil, že upravil skutkovú vetu oproti podanej obžalobe a svoj postup odôvodnil tým, že precizoval skutkovú vetu v bode 1, keď boli v obžalobe nedokončené citácie viet jednotlivých výhražných sms správ a takisto v bode 2, kde bolo nepresne a len všeobecne formulované, že v čase skutku mala L. Q. právo a povinnosť sa starať o maloletého v zmysle zákona o rodine. Keďže medzi rodičmi bol v tom čase predbežne upravený výkon rodičovských práv a povinností, táto mala právo a povinnosť vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého S.H. podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoP/35/2018-533 zo dňa 13.06.2018.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ďalej vyplýva, že obžalovaní svojím konaním popísaným v skutkovej vete v bode 1 a 2 po formálnej stránke naplnili znaky skutkovej podstaty prečinov tak, ako je popísané vo výrokovej časti uznesenia (pozn. v zhode s obžalobou), avšak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných súd dospel k záveru (na rozdiel od obžaloby), že závažnosť činu je nepatrná. Na základe skutkových zistení majúcich základ v dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci je namieste uplatnenie tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Uplatnenie materiálneho korektívu znamená, že ak je závažnosť činu vykazujúceho formálne znaky (znaky skutkovej podstaty) prečinu nepatrná, nejde o prečin. Ide o výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov.

Okresný súd uviedol, že zväzil súbor viacerých skutočností, t.j. spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, ako jeden celok, pričom pomer v akom sa prihliada na tieto jednotlivé skutočnosti a na vzájomný vzťah medzi nimi, môže byť v každom jednotlivom prípade rôzny.

Pokiaľ ide o skutok v bode 1, mal okresný súd za to, že obžalovaný Y. T. svojím konaním po formálnej stránke naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, keďže obžalovaný sa poškodenému Y. Q. vyhrážal ťažkou ujmu takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, či už o život alebo zdravie, avšak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného súd dospel k záveru, že závažnosť činu je nepatrná.

Poukázal na to, že samotný obsah sms správ (tak, ako sú citované v skutkovej vete), izolovane samé osebe nedosahujú intenzitu spôsobilú vzbudiť dôvodnú obavu, či už o život alebo zdravie. Avšak znak spočívajúci vo vyhrážaní obžalovaného, nie je možné obmedziť len na vlastný obsah vyhlásenia a jeho (ne)spôsobilosti vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vnímať s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom (ne)bolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu. Teda je potrebné vnímať obsah týchto výhražných sms správ nie izolovane, ale vo vzájomných súvislostiach a v kontexte s predchádzajúcimi udalosťami v rodine, kedy opakovane dochádzalo ku konfliktom medzi rodinnými príslušníkmi ohľadom výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému L., ako i následnými udalosťami, kedy došlo po výhražných sms správach k udalosti popísanej v skutkovej vete bodu 2. S poukazom na uvedené má súd za to, že obžalovaný sa vyhrážal poškodenému nebezpečne, teda takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, čím naplnil

po formálnej stránke znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný podľa okresného súdu zvolil formu vyhrážania sa „len“ prostredníctvom zaslania sms správ poškodenému, k ústnemu prejavu v podobe nebezpečného vyhrážania sa neprišlo. Samotný obsah sms správ a zvolených slov je menej závažný. Priame vyjadrenie, resp. vyhrážanie sa smrťou, či ťažkou ujmom na zdraví nie je možné ani vyčítať, skôr boli zvolené hrubé, vulgárne, arogantné prejavy, vyhrážanie sa ujmom na zdraví (čo svedčí skôr priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch).

Pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku, obžalovaný Y. T. je starým otcom maloletého L., ktorého (v dôsledku neschopnosti rodičov maloletého dohodnúť sa na nerušenom výkone rodičovských práv a povinností) nevidel niekoľko mesiacov, vzťahy medzi rodinnými príslušníkmi na jednej či druhej strane boli vyhrotené, pričom pohnútkou, motívom obžalovaného bolo konečne dostať sa k maloletému L., aby blížiaci sa termín odovzdania maloletého prebehol bez problémov a aby skutočne k odovzdaniu maloletého matke (jeho dcére) zo strany poškodeného Y. Q. konečne prišlo, aby tento dodržiaval súdne rozhodnutie. Samotný obžalovaný sa priznal, že chcel poškodeného len trochu postrašiť, aby konečne rešpektoval súdne rozhodnutie, nakoľko všetkých ignoroval, stále sa doma zatvárala s maloletým a nekomunikoval s nimi. Napokon uvedený motív konania obžalovaného je možné jednoznačne vyčítať aj zo samotného obsahu výhražných sms správ.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2, okresný súd dospel k záveru, že obžalovaná L. Q. svojím konaním po formálnej stránke naplnila znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, keďže neoprávnene vnikla do obydľia iného a obžalovaný Y. T. a A. T. svojím konaním po formálnej stránke naplnili znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže spoločným konaním neoprávnene vnikli do obydľia iného a spáchali čin najmenej s dvoma osobami. Avšak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných, okresný súd dospel k záveru, že závažnosť činu je nepatrná. Pokiaľ ide o spôsob vykonania prečinu porušovania domovej slobody a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných, okresný súd poukázal na skutočnosť, že skutok sa odohral v nedeľu dňa 25.11.2018, čo bol 47. týždeň v roku, teda nepárny týždeň v roku, kedy otcovi maloletého (poškodenému) o 17.00 hod. skončila povinnosť vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého L., pričom mal povinnosť podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoP/35/2018-533 zo dňa 13.06.2018, právoplatného dňa 02.07.2018 odovzdať v čase o 17.00 hod. maloletého L. matke (obžalovanej L. Q.) a táto mala povinnosť si maloletého v mieste bydliska otca (poškodeného) prevziať. Ku skutku prišlo v nedeľu v čase o 19,05 hod., kedy už od 17.00 hod. mal byť maloletý podľa vyššie uvedeného uznesenia v osobnej starostlivosti matky (obžalovanej L. Q.). Z výpovedí obžalovaných ako aj poškodeného, ale i záznamu z kamerového záznamu je zrejmé, že poškodený sa v mieste bydliska v nedeľu o 17.00 hod. nenachádzal, keďže tento prišiel vozidlom aj s maloletým L. až o 19.00 hod. Poškodený si myslel, resp. sa domnieval, že nemusí maloletého L. obžalovanej L. Q. odovzdať, odvolávajúc sa na uznesenie Okresného súdu Skalica č.k. 2Em/6/2017-273 zo dňa 06.09.2018, ktorým súd odložil výkon rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoP/35/2018-533. Okresný súd poznamenal, že uznesením OS Skalica bol len odložený nútený výkon rozhodnutia, avšak neodkladné opatrenie - uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoP/35/2018-533 nebolo zrušené (viď § 363 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku) a naďalej ním bol predbežne upravený výkon rodičovských práv a povinností týkajúci sa zabezpečovania striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Poškodený sa odvolával na záujem dieťaťa, ktorý tým sledoval a preto nechcel dieťa odovzdávať obžalovanej. Zároveň však poškodený priznal, že v mieste bydliska nebol, dieťa obžalovanej neodovzdal, na vchodové dvere dokonca už predtým nalepil predmetné uznesenie Okresného súdu Skalica a napísal sms správu obžalovanej, že je ochotný jej umožniť styk len na verejnom mieste za prítomnosti svedkov a pod kamerami. Napokon sa vyjadril, že čím je dieťa s matkou menej, tým ju má radšej. Tu skutočne hľadanie čo najlepšieho záujmu dieťaťa vyzerá inak. Súd musí pri posudzovaní miery závažnosti činu prihliadať aj na okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a mieru zavinenia. Je zrejmé, že na tom, čo sa odohralo, mal svoj podiel aj samotný poškodený. Na druhej strane, samozrejme konanie poškodeného, nezbavuje viny obžalovaných ani neospravedlňuje ich následné konanie.

Okresný súd skonštatoval, že je neakceptovateľné konanie obžalovaných, ktorí si v podstate sami zrealizovali výkon rozhodnutia. Teda i napriek tomu, že nedošlo k riadnemu odovzdaniu maloletého L., nemala oprávnenie obžalovaná L. Q. vniknúť do obydľia poškodeného, napriek tomu tak urobila, čím po formálnej stránke naplnila skutkovú podstatu prečinu porušovania domovej slobody. Pokiaľ ide o

pohnútku, motív súd v konaní obžalovanej badá znaky zúfalého aktu matky, ktorá sa chcela dostať k svojmu maloletému synovi (ktorý nemal ani len 3 roky) a ktorého nevidela niekoľko mesiacov. Samotná obžalovaná sa priznala, že sa cítila už bezmocne, maloletého nevidela tri mesiace a preto vbehla do garáže, aby si zobrala maloletého syna, aj keby čo bolo. Následne poškodený začal obžalovanú L. Q. vytláčať z garáže von, vznikol medzi nimi konflikt, poškodená zakričala a až na uvedenú situáciu zareagovali ostatní spoluobžalovaní Y. T. so A. T., ktorí tiež vbehli do garáže rodinného domu. Tu opäť súd uzatvára, že ani títo nemali oprávnenie na vstup do obydľia a rovnako po formálnej stránke naplnili skutkovú podstatu prečinu porušovania domovej slobody a keďže sa v obydlí (v garáži) už neoprávnene nachádzala L. Q., ku ktorej pristúpili títo dvaja spoluobžalovaní, dopustili sa po formálnej stránke kvalifikovaného prečinu porušovania domovej slobody. Následne obžalovaný Y. T. poškodeného v rohu garáže spacifikoval tak, že ho zvalil na zem, kde ho držal, pričom ostatní medzi tým vybrali maloletého z vozidla poškodeného a L. Q. odniesla maloletého von a naložila do svojho vozidla. Súd na rozdiel od obžaloby alebo poškodeného nevidí v konaní obžalovaných nejakú plánovitosť, koordinovanosť, naopak uvedené vzniklo až ako reakcia na to, čo sa odohralo. Ak by prišlo k riadnemu odovzdaniu maloletého, ku konaniu obžalovaných by vôbec neprišlo. Rovnako nebyť konfliktu v garáži medzi obžalovanou L. Q. a poškodeným, spoluobžalovaní by do garáže ani nevnikli. Uvedené je zrejme aj z kamerového záznamu, že spoluobžalovaní Y. T., A. T. a Q. T. v čase, keď už sa nachádzala L. Q. v garáži boli vzadu na ulici a pomaly kráčali smerom k rodinnému domu a až neskôr (až keď boli na úrovni susediaceho domu) reagujúc na konflikt medzi poškodeným a L. Q. sa rozbehli a utkali smerom do garáže v snahe jej pomôcť. Ich samotnú prítomnosť na mieste dostatočne a logicky vysvetlili s tým, že obžalovaná L. Q. mala obavy, nakoľko v minulosti vznikali už medzi rodičmi maloletého konfliktné situácie a preto ich požiadala o prítomnosť, tiež chceli vidieť aj oni maloletého, ktorého nevideli niekoľko mesiacov. Okresný súd pri zohľadňovaní miery závažnosti činu prihliadol ako na jednu z viacerých okolností aj na skutočnosť, že obžalovaní neoprávnene vnikli do obydľia, ktorým bola „len“ garáž. Skutok sa odohral v podstate len za prahom garáže. Samozrejme aj v tomto prípade sa jedná o obydlie, keďže pojem obydlie zahŕňa všetky priestory, ktoré osoba, o práva ktorej ide, oprávnené užíva a zahŕňa nielen samotný dom bezprostredne obývaný, ale aj všetky uzavreté priestory, ktoré tvoria príslušenstvo domu, napr. aj garáž. Konanie možno prejednať ako schválnosť alebo iné hrubé správanie, ktorým bolo hrubo zasahované do pokojného stavu života inej osoby, narušajúc tak občianske spolunažívanie (priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch).

Po tom, čo maloletého L. naložila obžalovaná L. Q. na ulici do svojho vozidla, vybehol von z garáže na ulicu poškodený, ktorého držali Y. T. a A. T., kde ho Y. T. zvalil na zem a priľahol, pričom A. T. taktiež Y. Q. držala na zemi a Q. T. ho opakovane najmenej tri razy päťou udrela do oblasti rozkroku. Teda obžalovaní Y. T., A. T. a Q. T. po formálnej stránke naplnili znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keďže spoločným konaním sa dopustili fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadli iného. Avšak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných súd dospel k záveru, že závažnosť činu je nepatrná. Pokiaľ ide o spôsob vykonania prečinu výtržníctva a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných súd poukazuje na vyššie uvedené okolnosti, ktoré predchádzali samotnému prečinu, ktorý sa odohral následne na ulici pred rodinným domom a ktorý je aj zaznamenaný na kamerovom zázname. Je zjavné, že pohnútkou, motívom konania obžalovaných bolo predovšetkým zabrániť poškodenému, aby sa dostal k maloletému, ktorý už sedel vo vozidle obžalovanej L. Q.. Zo záznamu je zrejme, že napadnutie poškodeného spočívalo len v jeho držaní a zvalení na zem, pričom viacerí z nich sa zvalili na zem a následne poškodeného Q. T. veľmi slabou intenzitou trikrát udrela. Intenzita napadnutia poškodeného bola zo strany obžalovaných veľmi slabá, nízka, čo vyplýva aj zo záverov znaleckého posudku. V oblasti genitálu nebolo zistené žiadne zranenie. Z hľadiska následkov poškodený síce utrpel zranenia, a to odreninu v oblasti tváre vpravo, odreninu pravého lakťa, pomliaždenie krku na pravej strane s odreninou a pomliaždenie pravého stehna, s dobou liečenia cca 7 dní, počas ktorých však nebol žiadnym spôsobom obmedzený v obvyklom spôsobe života. Znalec konštatuje, že zranenia považuje za málo závažné, priamo neohrozujúce život poškodeného, išlo o ľahkú poruchu zdravia, úraz ľahkého charakteru. Zranenie poškodeného si nevyžadovalo ani krátku hospitalizáciu na pozorovanie ani žiadne život zachraňujúce zákroky alebo operácie, či špecializované výkony, nebolo potrebné ani obviazanie odrenín. Teda jedná sa skôr o drobné ublíženie na zdraví (čo svedčí skôr priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch).

Na podklade vyššie uvedeného dospel okresný súd k záveru, že za splnenia podmienok § 280 ods. 2 Trestného poriadku je potrebné trestnú vec obžalovaných postúpiť inému orgánu, nakoľko nejde o trestný čin, ale žalované skutky by mal tento orgán prejednať ako priestupok.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor, ktorú dôvodil písomne (citácia):

„Prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica podal dňa 29.05.2019 obžalobu na obvineného Y. T. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona (v bode 1 obžalobného návrhu), pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (v bode 2 obžalobného návrhu), na obvinenú L. Q. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona (v bode 2 obžalobného návrhu), na obvinenú A. T. pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (v bode 2 obžalobného návrhu) na obvinenú Q. T. pre prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorých sa mali dopustiť na skutkovom základe tak, ako je uvedené v obžalobe. Počas hlavného pojednávania bolo vykonaných množstvo dôkazov /výsluchy obžalovaných, poškodeného, čítanie listinných dôkazov/, v dôsledku ktorých mal prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica za to, že na hlavnom pojednávaní bolo nad mieru rozumných pochybností jednoznačne preukázané spáchanie oboch skutkov všetkým obžalovaným spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu. Okresný súd Skalica na hlavnom pojednávaní dňa 21.10.2020 uznesením sp.zn. ST/62/2019-377 podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku postúpil vec Okresnému úradu Senica, pracovisko Skalica, odbor všeobecnej vnútornej správy, nakoľko zistil, že nejde o trestné činy, ale žalované skutky by mal tento orgán prejednať ako priestupky. Okresný súd Skalica svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým tou skutočnosťou, že síce v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalované skutky sa stali a tieto formálne napĺňali všetky znaky skutkových podstat horeuvedených prečinov, avšak s ohľadom na zákonné podmienky stanovené v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona závažnosť oboch skutkov bola nepatrná.

S uvedeným výrokom uznesenia Okresného súdu Skalica a tomu prislúchajúcemu odôvodneniu uznesenia sa však tunajšia prokuratúra nestotožňuje, uznesenie Okresného súdu Skalica považuje za nezákonné, a to z nasledujúcich dôvodov: Okresný súd Skalica (ďalej len „súd“) na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vo vzťahu ku skutku č. 1 obžalobného návrhu mal bez dôvodných pochybností za preukázané, že v období odo dňa 11.10.2018 do dňa 25.11.2018 obžalovaný Y. T. posielal viaceré SMS správ poškodenému Y. Q. (ďalej len „poškodený“), ktorých obsahom boli slovné vyhrážky a vulgárne prejavy. Práve dňa 25.11.2018 obžalovaný Y. T. zaslal poškodenému SMS správu s vyhrážkou, že v prípade, ak o 17- tej hodine nenachystá maloletého syna L. na odovzdanie jeho matke, obžalovanej L. Q., tak citujem „boh ho chráň a prejde ho frajerina“, čím s ohľadom na predchádzajúce konfliktné situácie s obžalovanou L. Q., ako aj s jej rodinnými príslušníkmi, najmä obžalovaným Y. T., u neho vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie. Súd teda mal za jednoznačne preukázané, že konanie obžalovaného Pardubského formálne naplnilo všetky znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, avšak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného súd dospel k záveru, že závažnosť činu je nepatrná. Súd síce správne dôvodil, že samotný obsah SMS správ nie je možné hodnotiť izolovane, ale je potrebné ho vnímať spoločne s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného Y. T., predovšetkým v kontexte predchádzajúcich udalostí v rodine, a to najmä konfliktov medzi rodinnými príslušníkmi ohľadom výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému L., avšak tieto okolnosti vo vzťahu k možnosti uplatnenia tzv. „materiálneho korektívu“ podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona súd nesprávne vyhodnotil a aplikoval. V súvislosti so spôsobom vykonania činu, pokiaľ obžalovaný Y. T. zvolil formu adresovania vyhrážok poškodenému prostredníctvom SMS správ, nie je túto možné bez ďalšieho označiť za miernejšiu formu oproti ústnemu prejavu. Písomný prejav nie je vo vzťahu k posudzovaniu závažnosti prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona podriadený ústnemu prejavu, vyhrážky adresované prostredníctvom písomnej, resp. elektronickej komunikácie môžu mať závažnejší charakter a môžu vzbudiť o to skôr dôvodnú obavu o život a zdravie poškodeného, nakoľko páchatel je v elektronickej komunikácii odvážnejší, pričom rýchlejšie upúšťa od typických spoločenských konvencií, páchatelova správanie je tzv. „odbrzdenejšie“, preto je charakter daných útokov často agresívnejší. Zároveň vzhľadom na vzájomné príbuzenské pomery medzi poškodeným a obžalovanými je zrejmé, že obžalovaný M. T. mal vedomosť o bydlisku obžalovaného, preto nemožno písomnú formu vyhrážok vnímať izolovane a ako miernejšiu formu oproti verbálnemu prejavu, nakoľko poškodený a obžalovaný T. v minulosti opakovane prichádzali do osobného kontaktu, preto u poškodeného vznikla dôvodná obava o jeho zdravie takej intenzity, že vo vzťahu k následku uvedeného prečinu nie je

možné hovoriť o nepatrnej závažnosti. Dôvodná obava poškodeného je zvýraznená tou skutočnosťou, že dňa 25.11.2018 malo dôjsť k odovzdaniu maloletého L. obžalovanej L. Q., a preto opodstatnene mohol očakávať prítomnosť obžalovaného M. T. na svojom pozemku priliehajúcom k rodinnému domu vo U.. Ak súd poukazuje na tú skutočnosť, že v SMS správach absentuje priame vyjadrenie, resp. vyhrážanie sa smrťou, resp. ťažkou ujmu na zdraví, a túto nie je možné vyvodiť z obsahu predmetných správ, poukazujem na tú skutočnosť, že obsah správ, predovšetkým varovanie obžalovaného, že ak poškodený do konkrétneho času v konkrétny deň nepripraví na prevzatie svojho maloletého syna L., tak ho má „chrániť boh“, čo je bežne používaný a zjavný odkaz na závažnú hrozbu, a v kontexte predchádzajúcich vzájomných konfliktov medzi obžalovaným a poškodeným, objektívne spôsobilým vzbudiť obavu o život a zdravie poškodeného. Pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného Y. T., súd správne poukazuje na tú skutočnosť, že obžalovaný je starým otcom maloletého L., avšak práve vyhrotené rodinné vzťahy a negatívny vzťah obžalovaného voči poškodenému bol tým „hnacím motorom“ konania obžalovaného, ktorý cielene adresoval početné SMS správy poškodenému v priebehu minimálne šiestich týždňov. V prípade, ak by bol hlavným a jediným motívom konania obžalovaného záujem na bezproblémovom prevzatí maloletého L. matkou, obžalovanou L. Q., volil by iné a miernejšie formy písomných prejavov voči poškodenému a nie vyhrocovanie situácie prostredníctvom „výhražných“ sms správ. Neobstojí ani obhajobná argumentácia obžalovaného Y. T., ktorý na hlavnom pojednávaní v priebehu svojho výsluchu uviedol, že poškodeného chcel iba postrašiť. Plne rešpektujúc zásadu práva na obhajobu a z nej vyplývajúce právo obvineného obhajovať sa spôsobom, akým si sám zvolí a uvádzať podľa svojej voľby skutočnosti na svoju obranu, uvedená obhajobná argumentácia je štandardnou vyvíňujúcou obhajobnou stratégiou obvinených pri posudzovaní znakov prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona. V uvedenej súvislosti je podstatnou tá skutočnosť, či uvedené konanie obžalovaného bolo objektívne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu u poškodeného, čo bolo vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané. Predmetné tvrdenie obžalovaného zároveň vyvracajú skutkové okolnosti skutku č. 2 obžalobného návrhu v kontexte predošlých SMS správ obžalovaného, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný nemal zábrany použiť voči poškodenému aj fyzické násilie, a to tiež v momente, kedy už poškodený nepredstavoval žiadnu hrozbu pre jeho synovca a dcéru L. Q., keďže poškodeného v jeho vlastnej garáži držal a tiež následne ešte vonku napadol, v momente kedy bol synovec s matkou už v matkinom vozidle. Je teda zrejmé, že nešlo len o samotný strach z priebehu odovzdania, ale určitý akt pomsty za správanie sa poškodeného voči jeho dcére.

Aj vo vzťahu ku skutku č. 2 obžalobného návrhu mal súd na základe vykonaného dokazovania za jednoznačne preukázané spáchanie uvedeného skutku spôsobom uvedeným v obžalobe, ako aj formálne naplnenie všetkých znakov formulovaných prečinov. Súd zároveň mierne modifikoval skutkovú vetu pri zachovaní totožnosti skutku, pričom však nesprávne poukázal na nepatrnú závažnosť skutku vo vzťahu ku všetkým obžalovaným v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona. Obžalovaná L. Q. svojím konaním naplnila všetky znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona. Súd síce správne poukazuje na tú skutočnosť, že ku spáchaniu skutku došlo v 47. týždeň roka, konkrétne v nedeľu po 17- tej hodine, kedy poškodenému ako otcovi maloletého L. skončila povinnosť vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého v zmysle uznesenia Krajského súdu Trnava sp. zn. 24CoP/35/2018- 553 zo dňa 13.06.2018, právoplatného dňa 02.07.2018, a kedy bol otec povinný maloletého odovzdať matke- obžalovanej L. Q. do osobnej starostlivosti, avšak súd nesprávne vyhodnotil okolnosti spáchania skutku. Je síce pravdou, že poškodený sa dňa 25.11. 2018 o 17- tej hodine v mieste bydliska ešte nenachádzal, keďže tam prišiel až po 19- tej hodine, avšak ani súdom stanovená povinnosť odovzdať maloletého do osobnej starostlivosti matky neopravňuje obžalovanú L. Q. a tobôž nie jej rodinných príslušníkov, na vstup do obydľia poškodeného bez jeho súhlasu, teda závažnosť skutku je okrem uvedeného zvýšená aj vo vzájomnej súvislosti a s prihliadnutím na spôsob, akým ku spáchaniu skutku došlo, a to najmä na počet osôb, predchádzajúce vyhrážky obž. T. a násilné konanie obžalovaných voči poškodenému vnútri jeho vlastného obydľia. Obžalovaná po tom, čo sledovala príchod poškodeného spolu s maloletým v motorovom vozidle do garáže rodinného domu poškodeného, monitorujúc zatváranie garážových dverí pod tieto vbehla a zabránila ich zatvoreniu. Obžalovaná teda aktívne prekonávala prekážku brániacu vniknutiu do garáže, pričom následne sa snažila prekonať fyzický odpor poškodeného, ktorý vlastným telom obžalovanej bránil vstupe do garáže. Pokiaľ ide o zavinenie a pohnútku obžalovanej L. Q. možno síce prisvedčiť jej obhajobnej argumentácii, že chcela vidieť svojho maloletého syna, avšak s ohľadom na ciele snahu za každú cenu prekonať fyzický odpor poškodeného a vniknúť do priestorov garáže poškodeného, kedy si musela byť vedomá iných a miernejších prostriedkov vzájomnej komunikácie s poškodeným o prevzatí maloletého syna do osobnej starostlivosti, nie je možné konanie obžalovanej L. Q. s poukazom na ustanovenie § 10

ods. 2 Tr. zákona vyhodnotiť ako také, ktorého závažnosť dosahuje iba nepatrnú intenzitu. Nemožno poukazovať na to, že obvinená Q. si šla do garáže pre svojho syna, ktorého mala mať v zmysle rozhodnutia súdu vo svojej starostlivosti, nakoľko nie je subjektom oprávneným na výkon rozhodnutia, a na tento inštitút sú v právnom štáte oprávnené iné orgány. Žiadny z vykonaných dôkazov nesvedčí tomu, že obžalovaná L. Q. bola konaním poškodeného nútená pristupovať k prevzatíu jej syna od otca takýmto násilným spôsobom, a súd v napadnutom uznesení ani na žiadny taký nepoukazuje a takéto svoje tvrdenie nezdôvodňuje, pričom ide o okolnosť majúcu podstatný vplyv na závažnosť konania obv. Q.. Napadnuté uznesenie je preto v tejto podstatnej časti nepreskúmateľné. Takéto jej konanie je potrebné považovať za neprimerané a nanajvýš nežiadúce, a to či už z pohľadu trestného zákona, ale tiež z pohľadu výchovného vplyvu na maloletého. V konaní bolo vyvrátené tvrdenie obvinenej Q., že by poškodený Y. Q. konal tak, aby obž. Q. musela bez súhlasu vlastníka vkročiť do cudzej nehnuteľnosti, ktorú chráni trestný zákon ako nedotknuteľnú. Navyše súd neodôvodnil z ktorých dôkazov vychádzal pri konštatovaní o tom, že vzájomný styk prebieha zle a, že matka a obž. Y. T. nevideli mal. L. už dlhší čas, pričom tieto skutočnosti neboli ani predmetom dokazovania. Taktiež v konaní nebolo preukázané, resp. vykonané dôkazy nesvedčia tomu, že by pošk. Y. Q. vo vnútri garáže fyzicky napadol obž. L. Q. (okrem fyzického vytlačania), tak, že by toto bolo dostatočným dôvodom na vstup ďalších obžalovaných do vnútra obydľia. Ba práve naopak, nie je dôvod nedôverovať poškodenému, ktorý uvádza, že obvinenú nijakým spôsobom vnútri nenapadol a celý incident opísal vierohodne, koherentne a presne. Na výpoveď poškodeného je možné hľadiť v celosti ako bezrozpornú, pričom iv častiach, ktoré sa snažili obžalovaný rozparovať, bola preukázaná jej pravdivosť, preto nevidím dôvod neveriť poškodenému i v tejto konkrétnej časti, že obžalovanú Q. z garáže len vytlačal. Pochybnosti o vierohodnosti na druhej strane vzbudzuje výpoveď obvinenej Q., ktorá uviedla, že ju poškodený niekoľko krát už fyzicky napadol, k čomu aj doložila videozáznam, pričom na predmetnom videozázname, žiadne fyzické napadnutie nie je badateľné. Je na ňom možné vidieť ako pošk. Y. Q. vyvádza obž. L. Q. zo svojho domu, do ktorého opakovane bez povolenia vstúpila. Konanie pošk. zachytené na predložennom videozázname nemožno v žiadnom prípade označiť za násilné. Pri hodnotení zníženej vierohodnosti výpovede obž. Q. poukazujem tiež na to výpoveď obž. L. Q., že má z poškodeného panický strach, pričom i napriek tomu do garáže i cez zatvárajúce sa dvere, bez čakania na ostatných vbehla, čo je krajne nelogické a považujem to len za účelovú procesnú obranu. Je preto otázkou, ak takéto konanie (zobrazené na ňou predložennom videozázname) obžalovaná L. Q. vnímala ako napadnutie, do akej miery je možné za vierohodné brať jej tvrdenie o napadnutí poškodeným vo vnútri garáže, uvádzané ňou v rámci procesnej obrany. Je preto nepreskúmateľné, prečo sa súd v tomto priklonil na stranu obvinenej, kedy je zrejme znížená jej vierohodnosť, pričom naopak vierohodnosť poškodeného nie je ničím narušená a znížená. Vzhľadom na uvedený spôsobom zníženú vierohodnosť obžalovanej, mám za to, že predmetné napadnutie v garáži sa neodohrало tak, ako uvádza obžalovaná L. Q.. Poukazujem na to, že toto napadnutie nedosvedčil ani žiadny zo spoluobžalovaných. Súd v odôvodnení používa výraz konflikt v garáži, v dôsledku ktorého sa ostatní obžalovaní rozbehli a do garáže vnikli. Obžalovaní však sami uvádzajú, že nevideli čo sa dialo vnútri v garáži, a teda rozbehli sa len na základe toho, že počuli krik. Samotný krik však nemôže byť zamieňaný s napadnutím. Obžalovaní sami uvádzajú, že konflikt v garáži nevideli, som preto toho názoru, že obžalovaní nemali žiadny dôvod vniknúť do garáže, a tobôž nie poškodeného v jeho vlastnom obydľi spacifikovať a držať ho na zemi, a to i s poukazom na to, že tento nekládol žiadny odpor. Navyše obž. T. poškodeného držal i keď bol už mal. L. v aute u matky, čo bolo absolútne neprimerané okolnostiam, a teda nemožno to považovať za konanie s nepatrnou závažnosťou. Toto je moment podstatný pre posúdenie formálnych i materiálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody najmä u obž. Y. T. a A. T., s ktorým sa súd v napadnutom uznesení nijakým spôsobom nevysporiadal. Pokiaľ ide o podiel obžalovaných Y. T. a A. T. na spáchaní prečinu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona poukazujem na zvýšenú závažnosť predmetného prečinu, ktorá na základe vykonaného dokazovania preukázateľne vyplýva zo spôsobu vykonania prečinu, okolností, za ktorých bol spáchaný, ako aj miery zavinenia a pohnútky oboch obžalovaných. Súd argumentuje tou skutočnosťou, že obžalovaný Y. T., obžalovaná A. T., ako aj obžalovaná Q. T. sa pomalou chôdzou blížili k domu poškodeného po tom, čo pred jeho garáž motorovým vozidlom prišla obžalovaná L. Q.. Ak však následne obžalovaný M. T. a obžalovaná Z. T. počuli, ako medzi obžalovanou S. Q. a poškodeným vznikol vzájomný konflikt vyplývajúci z tej skutočnosti, že poškodený nechcel obžalovanú S. Q. vpustiť do garáže, okamžite pribehli na miesto, pričom obžalovaný M. T. uzemnil poškodeného a ležiac na tele poškodeného v jeho garáži tomuto bránil vstať, nie je možné prisvedčiť argumentáciu súdu o nepatrnej závažnosti uvedeného konania. Obžalovaný M. T. sa nesnažil oddeliť obžalovanú S. Q. a poškodeného alebo voliť iné, miernejšie prostriedky upokojenia konfliktu.

Naopak, svojím aktívnym konaním prispel k jeho eskalácii, keď bez váhania spoločne s obžalovanou Z. T. vnikol do garáže poškodeného, ktorého následne fyzicky obmedzoval, čím mu bránil v pohybe vo vlastnom obydli. Zároveň je vyvrátené tvrdenie obžalovaného M. T., že do obydli poškodeného vnikol preto, že počul, ako poškodený napadol obžalovanú S. Q.. S ohľadom na neskorší priebeh skutkového deja je nepochybné, že pohnútkou obžalovaného M. T. a obžalovanej Z. T. preukázateľne spočívala vo fyzickom prevzatí maloletého syna L., ktoré vykonala obžalovaná Z. T. a obžalovaná S. Q. počas toho, ako obžalovaný M. T. ležiac na tele poškodeného tohto fyzicky obmedzoval po dobu, kým bude maloletý L. v prítomnosti matky. Závažnosť konania obžalovaných nie je možné znižovať ani s poukazom na tvrdené konfliktné situácie vznikajúce medzi rodinnými príbuznými pri styku s maloletým, najmä pokiaľ toto preukázateľne smerovalo k fyzickému prevzatíu maloletého z dispozície otca, a to aj za cenu porušovania trestnoprávných noriem. Uvedený exces v konaní obžalovaných nie je možné akceptovať, práve naopak, zvyšuje závažnosť konania všetkých obžalovaných, ktorí konali koordinovane a cielene, pričom najmä s ohľadom na fyzickú a početnú prevahu nad poškodeným mali obžalovaní dostatok času a priestoru voliť miernejšiu, a predovšetkým nenásilnú formu konania pri riešení vzniknutej konfliktnéj situácie. Vo vzťahu k naplneniu znakov skutkovej podstaty prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uvádzam, že tieto naplnili všetci traja obžalovaní- M. T., Z. T. a H. T., nielen po formálnej, ale aj materiálnej stránke. Pokiaľ ako súd argumentuje, bolo motívom konania obvinených zabrániť poškodenému dostať sa k maloletému po tom, čo poškodený vyšiel zo svojho rodinného domu na ulicu a vybral sa smerom k L. Q., nie je s ohľadom na spôsob vykonania činu, ako aj okolností, za ktorých bol spáchaný, možné súhlasiť s argumentáciou súdu o nepatrnej závažnosti predmetného prečinu. Obžalovaný M. T. po tom, ako vyšiel poškodený na ulicu, využil svoju fyzickú prevahu a zvalil poškodeného na zem, kde k nim následne pristúpila obžalovaná Z. T. a obaja obžalovaní poškodeného držali na zemi. Faktorom zvýrazňujúcim nevráždivosť a negatívny postoj obžalovaných voči poškodenému, ktorý je v kontradikcii s tvrdením, že poškodenému len bránili dostať sa do fyzickej prítomnosti maloletého syna, bolo konanie obžalovanej H. T., ktorá pristúpila k poškodenému ležiacemu na zemi, a tohto trikrát päťou udrela do oblasti genitálií. Na tomto mieste nie je možné prisvedčiť argumentácii súdu, ktorý poukazuje na ľahkú poruchu zdravia poškodeného, vyvodzuje vo vzťahu k následku prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona jeho nepatrnú závažnosť. Naplnenie znakov predmetného prečinu po formálnej a materiálnej stránke nevyžaduje poruchový následok v podobe ujmy na zdraví, čo nepochybne vyplýva aj z iných ustanovení Trestného zákona, objektom ktorých je ochrana zdravia poškodeného, v prípade naplnenia ktorých by už skutok obžalovaných bolo nevyhnutné kvalifikovať ako súbeh prečinu výtržníctva a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zákona, prípadne § 155 Tr. zákona. Objektom prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona je ochrana medziľudských vzťahov pri občianskom spolunažívaní, kedy štát prostredníctvom príslušnej skutkovej podstaty chráni fyzické osoby pred vzájomnými násilnými prejavmi najmä pri užívaní spoločných, verejne dostupných priestranstiev, pričom protiprávnym je také konanie, ktoré vzbudí verejné pohoršenie alebo odpor. V naznačenom smere je nepochybné, že intenzita protiprávneho konania troch obžalovaných je zvýšená práve ich fyzickou prevahou nad poškodeným, a bez pochybností presahuje závažnosť prečinu proti občianskemu spolunažívaníu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Obžalovaní využili fyzickú bezbrannosť poškodeného, na ktorom na ulici pred rodinným domom poškodeného ležal obžalovaný M. T., kedy ho spoločne s ním držala aj obžalovaná Z. T., a následne fyzický útok na obžalovaného realizovala H. T., pričom tento útok nemal žiadne racionálne opodstatnenie, nenachádzajúce odraz ani v obhajobnej argumentácii obžalovaných, ktorí mali iba brániť poškodenému v priblížení sa poškodeného k maloletému synovi, ktorý bol v tom čase i s matkou už dávno v motorovom vozidle. Celkový priebeh skutkového deja skutku č. 2 obžalobného návrhu, a pri podiele obžalovaného M. T. aj v kontexte výhražných SMS správ uvedených v skutku č. 1 obžalobného návrhu zasielaných poškodenému v priebehu najmenej šiestich týždňov pred spáchaním skutku, je na základe vykonaných dôkazov, objektivizovaných kamerovým záznamom, bez rozumných pochybností dostatočne svedčiaci o koordinovanej a spoločnej protiprávnej činnosti všetkých štyroch obžalovaných, ktorého intenzita je výrazne zvýšená spoločným konaním a fyzickou aj početnou prevahou obžalovaných nad poškodeným. Spoločenská nebezpečnosť konania obžalovaných si teda vyžaduje ochranu trestnoprávnymi prostriedkami, o ktorých môže v trestnom konaní rozhodnúť iba súd, a to uznaním viny obžalovaných za predmetné skutky a uložením spravodlivého trestu za ich spáchanie. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že vzhľadom na absenciu naplnenia podmienok podľa § 1 O ods. 2 Tr. zákona závažnosť oboch skutkov uvedených v obžalobe nebola iba nepatrná, a teda neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie uznesenia podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku o postúpení veci Okresnému úradu Senica, pracovisko Skalica, odbor všeobecnej vnútornej správy

na prejednanie priestupku. Práve naopak v danej veci je závažnosť konania obvinených, ktorý bez povolenia a súhlasu vnikli do domu poškodeného zvýšená tým, že poškodeného, vo vnútri jeho domu a na jeho pozemku, fyzicky napadli, s čím pokračovali i na verejnom priestranstve, kedy už bol mal. L. Q. vo vozidle s matkou, pričom obž. T., sa v tomto smere poškodenému vyslovene pred skutkom vyhrážal. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán rozhodol podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu Skalica sp. zn. 6T/62/2019-377 zo dňa 21.10.2020 vo všetkých výrokoch a uložil Okresnému súdu Skalica, aby vo veci znova konal a rozhodol.“

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Na podklade podanej sťažnosti Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný (ďalej aj len ako „krajský súd“) v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako i správnosť postupu konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, a tak zistil, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia bolo po procesnej stránke v súlade so zákonom. Podľa názoru sťažnostného súdu nemožno dať za pravdu prokurátorovi, ktorý poukázal na nie nepatrnú závažnosť oboch skutkov.

Z odôvodnenia uznesenia súdu vyplýva, že tento svoje rozhodnutie oprel o úvahy ohľadom závažnosti spáchaných skutkov o vyhodnotenie spôsobu vykonania činov, následky, okolnosti ich spáchania, mieru zavinenia a pohnútku, či motív obžalovaných.

Okresný súd v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejme, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných. Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Rovnako sa krajský súd stotožňuje a poukazuje na úvahy, ktoré viedli okresný súd k záveru, že obžalovaní svojím konaním popísaným v skutkovej vete v bode 2 po formálnej stránke naplnili znaky skutkovej podstaty prečinov tak, ako je popísané vo výrokovej časti uznesenia, avšak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaných súd dospel k záveru (na rozdiel od obžaloby), že závažnosť činu je nepatrná. V súlade so záverom okresného súdu treba konštatovať, že v prejednávanej veci je namieste uplatnenie tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona - ak je závažnosť činu vykazujúceho formálne znaky (znaky skutkovej podstaty) prečinu nepatrná, nejde o prečin.

Jedinú výhradu má krajský súd k právnym úvahám, ktoré viedli okresný súd k záveru, že skutok, ktorého sa dopustil obžalovaný Y. T. v bode 1 rozsudku, nie je prečinom. Po vyhodnotení obsahu sms správ, ktoré adresoval obžalovaný poškodenému, treba konštatovať, že tieto nie sú spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie. Slová „...prekročil si hranice...pros Boha na kolenach...niekto ukáže že treba dodržiavať zakony aj na toho buzeranta sa tesia...pekny život vam skon...ak tak nebude chran ta Boh...uz sa ti odratava cas...ani ti nebudem pisat ak to nespravis...“, nedosahujú intenzitu spôsobilú vzbudiť dôvodnú obavu o život alebo zdravie. V podstate takúto úvahu predložil aj okresný súd, avšak ďalej vyhodnocoval znak spočívajúci vo vyhrážaní aj v súvislosti s predchádzajúcimi udalosťami v rodine a následnými udalosťami, ktoré sú predmetom trestného konania a ktoré sa kladú (nielen) obžalovanému za vinu pod bodom 2 obžaloby. S takýmto postupom však krajský súd nesúhlasí. Nemožno vyhodnocovať obsah sms správ zaslaných poškodenému v kontexte predchádzajúcich udalostí v rodine, nakoľko o ich priebehu a prípadnom vplyve na konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete pod bodom 1 nemá súd dostatok informácií, neboli predmetom tohto trestného konania. Každopádne okolnosť, že obžalovaný je starým otcom dieťaťa, na ktorého výkone rodičovských práv sa jeho rodičia dlhodobo nie sú schopní bez konfliktov dohodnúť, a že obžalovaný sledoval cieľ dosiahnuť rešpektovanie súdnych rozhodnutí, aj okresný súd vyhodnocoval v prospech obžalovaného. Čo sa týka následných udalostí a ich možný vplyv na „závažnosť“, intenzitu, význam obsahu sms - správ, spôsobilosť znásobiť schopnosť obsahu správ vyvolať dôvodnú obavu, samotný okresný súd správne zistil skutkový stav a poukázal na to, že v konaní obžalovaných ohľadom skutku pod bodom 2 nebola zistená plánovitosť, koordinovanosť, uvedené vzniklo až ako reakcia na to, čo sa odohralo medzi L. Q. a poškodeným (poukaz na ich správanie na ulici až po moment ich reakcie na konflikt medzi obžalovanou Q. a poškodeným). Preto nemožno obsah sms správ zaslaných poškodenému vyhodnocovať ani v kontexte nasledujúcich udalostí

a „pripisovať“ im tak iný, závažnejší obsah, aký z nich v skutočnosti vyplýva. Na uvedenom nič nemení ani to, či sa jednalo o slová adresované formou sms správ alebo by sa jednalo o ústnu formu.

Z tohto dôvodu má krajský súd za to, že skutok pod bodom 1, ktorého sa dopustil obžalovaný Y. T., nie je prečinom, a to preto, že slovné vyhrážky vo forme sms správ nie sú spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu o život alebo zdravie. Nie teda z dôvodu uplatnenia materiálneho korektívu, ako to vyhodnotil okresný súd. Ten možno uplatniť len vtedy, ak spáchaný skutok vykazuje všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu. V tomto prípade tomu tak nebolo.

Ani to však nemení nič na správnom rozhodnutí okresného súdu o potrebe postúpenia trestnej veci obžalovaných na Okresný úrad Senica, pracovisko Skalica, odbor všeobecnej vnútornej správy, k ďalšiemu prejednania ako priestupku, nakoľko sa nejedná o trestný čin.

Ako už bolo vyššie uvedené, so všetkými ostatnými úvahami a odôvodnením rozhodnutia okresného súdu sa krajský súd stotožňuje a v plnom rozsahu na ne poukazuje, bez potreby ich opakovania.

K sťažnostným námietkam prokurátora, ktoré krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, v stručnosti uvádza nasledovné:

K namietaniu toho, že vyhrážky v elektronickej komunikácii môžu mať závažnejší charakter, že páchatel je v takejto komunikácii odvážnejší, jeho správanie býva odbrzdenejšie, že charakter takýchto útokov býva agresívnejší, treba uviesť, že v teoretickej rovine tomu tak môže byť, ale v tomto konkrétnom prípade tomu tak nebolo. Napriek forme sms správ, tieto vyhodnotil krajský súd ako nespôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu. Nepoznáme ústny prejav obžalovaného, obsah sms správ ktoré adresoval poškodenému, nemožno vyhodnotiť ako agresívnejší, nebezpečnejší ako by bol v podobe ústnej. Poškodený s obžalovaným do kontaktu prichádzal, avšak v tomto konaní nebolo nijak preukázané, že by sa dopustil obžalovaný obdobného, prípadne iného agresívneho správania voči poškodenému, z ktorého by vyplynula obava poškodeného z naplnenia vyhrážok formulovaných práve v týchto sms správach. Do kategórie nepodložených domnienok spadajú aj úvahy prokurátora o tom, že dôvodná obava poškodeného je zvýraznená skutočnosťou, že poškodený opodstatnene mohol očakávať prítomnosť obžalovaného na jeho pozemku z dôvodu dátumu odovzdávania maloletého obžalovanej Q.. Správne poznamenal aj prokurátor a zdôrazňuje to aj krajský súd, že v sms správach absentuje priame vyjadrenie, vyhrážanie smrťou, ťažkou ujmom na zdraví. Nie je zrejmé, ako tvrdí prokurátor, na akú závažnú hrozbu má byť výraz „chrániť boh“ používaný. Podľa slovníka slovenského jazyka slovné spojenie „nech ťa boh chráni“ vyjadruje výstrahu, vyslovenie obavy. Nie je možné v tomto prípade, stotožniť toto slovné spojenie so závažnou hrozbou. Rovnako v rovine domnienok je aj ďalšie tvrdenie prokuratúry, že ak by bol jediným motívom obžalovaného záujem na bezproblémovom odovzdaní maloletého, volil by iné miernejšie formy prejavu.

K námietke obžaloby, že ani súdom stanovená povinnosť odovzdať dieťa do starostlivosti matky neoprávňuje obžalovaných na vstup do obydľia, treba upozorniť, že aj okresný súd posúdil konanie obžalovaných ako neakceptovateľné, neospravedlňiteľné. Konštatoval tiež, že obžalovaní nie sú subjektom oprávneným na výkon rozhodnutia. Nik nepopiera, že obžalovaná Q. si musela byť vedomá iných, miernejších prostriedkov vzájomnej komunikácie s poškodeným. Tieto však nevyužila, preto spáchala uvedený skutok, tento však nie je možné, z vyššie uvedených dôvodov posúdiť ako trestný čin. Nik neprotiečí ani tomu, že konanie obžalovaných je neprimerané a nežiaduce.

Či bola alebo nebola obžalovaná Q. prinútená pristúpiť k prevzatiu syna takým spôsobom, vyriešil okresný súd tým, že v prospech obžalovaných vyhodnotil okolnosti, o ktorých koniec koncov vypovedal aj poškodený, a to, že vzájomný styk rodičov prebiehal do spáchania predmetných skutkov zle. Okolnosť, či obžalovaná mala z obžalovaného panický strach, na druhej strane neovplyvnila okresný súd v závere, že nedošlo k naplneniu tzv. materiálneho korektívu. Spáchanie skutku nespochybňuje ani okresný, ani krajský súd.

Nemožno ani bez ďalšieho vyhodnotiť, že držanie poškodeného obžalovaným i v čase, keď bol maloletý u matky v aute, bolo absolútne neprimerané okolnostiam. Bez toho, aby okresný súd schvaľoval konanie obžalovaných, treba uviesť, že motívom na ďalšie držanie poškodeného bola zjavná snaha prevziať maloletého, bez toho, aby sa poškodený k dieťaťu opätovne dostal.

Ako už bolo viackrát uvedené, nedôvodná je aj námietka o koordinovanom a cielenom konaní obžalovaných. Cielene sa správa väčšina páchatelov, cieľom obžalovaných bolo prevzatie dieťaťa, avšak o koordinácii, vopred pripravenej, predložené dôkazy neboli. Čo sa týka obžalovanej T., je nepochybné, že len nebránila poškodenému dostať sa k maloletému, avšak rovnako bez schvaľovania jej konania, je jej konanie zjavne reakciou na konanie poškodeného, ktorý sa dostal do konfliktu s obžalovanou Q. (samotná skutková veta v jednej časti popisuje konanie T., tak, že ten „pristúpil k poškodenému Q. a odsotil ho od svojej dcéry“).

Už bolo tiež uvedené, že racionálne opodstatnenie konanie obžalovaných nemalo (ak by prišlo k racionálnemu konaniu, pravdepodobne by ku skutkom nedošlo), iracionálne a emotívne konali obžalovaní z dôvodu predchádzajúcich vzájomných konfliktov s poškodeným. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažnostný súd rozhodol tak, že sťažnosť okresnej prokuratúry zamietol. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.